

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10CoCsp/20/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122396612
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Varga
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:6122396612.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedu senátu JUDr. Erika Vargu a členov senátu – sudcov JUDr. Martiny Mochnáčovej a JUDr. Róberta Urbana, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: A. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom obec B., o zaplatenie 405,40 eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 6Csp/35/2022-217 zo dňa 21. februára 2023, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie ostáva nedotknutý vo výroku (I.) o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 77,10 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy od 05.08.2022 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje vo zvyšnej časti (výroky II. a III.).

Stranám sporu nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd (ďalej v texte aj ako súd prvej inštancie) uložil (výrok I.) žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 77,10 eur spolu s 5%-ným úrokom z omeškania ročne od 05.08.2022 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti – výrok II. – žalobu zamietol.

2. Východiskovo, s ohľadom na skutočnosť nepreberania zásielok žalovanou (doručovanie v zmysle § 5 zákona č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov) a súčasne s ohľadom na to, že ide o tzv. spotrebiteľský spor (§ 290 CSP), súd prvej inštancie odôvodnil (svoj) postup podľa § 295 CSP.

3. Za nesporné/nepopreté okresný súd vyhodnotil, že žalobca a žalovaná uzavreli dňa 31.5.2019 zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb (predmetom ktorej bolo zriadenie bežného účtu, vydanie a používanie platobnej karty Maestro, poskytovanie služieb elektronického bankovníctva a zriadenie služby SMS notifikácia k účtu zriadenému touto zmluvou) na dobu neurčitú a dňa 24.8.2021 zmluvu o spotrebiteľskom úvere - povolené prečerpanie na účte.

4. V rámci prvej označenej zmluvy bolo v čl. III bod 2 uvedené, že za poskytovanie produktov/služieb môže banka účtovať poplatky podľa aktuálneho Sadzovníka, pričom všetky poplatky účtuje na ťarchu účtu zriadeného touto zmluvou, resp. na ťarchu akéhokoľvek iného účtu majiteľa účtu vedeného v banke.

5. Predmetom druhej zmluvy bolo zriadenie povoleného prečerpania s výškou limitu 400 eur a dohodnutou variabilnou úrokovou sadzbou 19,9 % v zmysle podmienok uvedených vo VOP, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. V čl. 2 zmluvy je uvedené, že v súvislosti s povoleným prečerpaním môžu byť klientovi inkasované nasledovné poplatky a náklady: poplatok za prehodnotenie vo výške 0 eur, poplatok za potvrdenia a súhlasy k úverom vydané bankou na žiadosť klienta vo výške 25 eur, zmluvná pokuta pri prekročení zostatku vo výške 15 eur, zmluvná pokuta pri prekročení zostatku účtu po upozornení vo výške 15 eur a poplatok za výzvu na splatenie prekročenia zostatku účtu vo výške 30

eur. Podľa čl. 4 zmluvy sa klient zaväzuje vrátiť banke všetky načerpané peňažné prostriedky a zaplatiť poplatky, úroky a ďalšie príslušenstvo.

6. Okresný súd z výpisov z účtu zistil, že žalovaná predmetný účet plnohodnotne využívala od 31.05.2019 do 19.07.2022 na účely, ktoré sú naň určené - výbery hotovosti z bankomatu, platby kartou u obchodníkov a od 24.08.2021 aj vo forme povoleného prečerpania k účtu, keď v tento deň uskutočnila výber hotovosti práve vo výške 400 eur.

7. Z výpisov z účtu taktiež vyplýva, že žalobca žalovanej účtoval poplatky za celkovo 9 transakcií v celkovej sume 12,50 eur, poplatky za 4 upozornenia - debet v celkovej sume 60 eur, poplatok za jednu výzvu - debet 30 eur, poplatky za 33 SMS notifikácií v celkovej sume 80 eur, poplatky za balík služieb (40 krát) v celkovej sume 175,80 eur. Súčet všetkých týchto poplatkov predstavuje 358,30 eur. Žalovaná pritom na účte vykonala debetné operácie v celkovej sume 12.902,54 eur a kreditné operácie v celkovej sume 12.930,68 eur (ako to vyplýva aj z prehľadu transakcií na účte na č. I. 153 spisu).

8. Rozdiel medzi takto špecifikovanými kreditnými a debetnými operáciami (bez zohľadnenia účtovaných poplatkov) predstavuje + 28,14 eur, z čoho vyplýva, že žalovaná zaplatila o 28,14 eur viac ako vyčerpala a titulom istiny úveru z povoleného prečerpania tak podľa súdu prvej inštancie žalobcovi nedlží žiadnu sumu.

9. Následne okresný súd konštatoval, že posudzovaná (druhá) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania obsahuje náležitosti zákonné v zmysle § 9, resp. 10 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov.

10. Na základe toho dospel k záveru, že v danom prípade úver poskytnutý žalovanej vo forme povoleného prečerpania nie je bezúročný a bez poplatkov. Z tohto dôvodu žalobcovi voči žalovanej vznikol nárok z titulu úrokov z úveru, ktoré podľa prehľadu transakcií predstavujú sumu 75,24 eur.

11. Súčasne žalobcovi voči žalovanej vznikol nárok z titulu poplatku za výzvu - debet v sume 30 eur, ktorý poplatok bol (a zároveň aj v tejto výške) dohodnutý v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Žalobca zároveň preukázal, že takúto výzvu vyhotovil dňa 28.06.2022 (č. I. 154 spisu) a žaloba obsahuje skutkové tvrdenie o tom, že žalobca žalovanú vyzval, aby svoju pohľadávku bezodkladne vyrovnala, ktoré tvrdenie žalovaná nijako nerozporovala.

12. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že žalobcovi voči žalovanej vznikol nárok na zaplatenie sumy 105,24 eur. Nakoľko však žalovaná žalobcovi nad rámec istiny uhradila sumu 28,14 eur, zaviazal ju na zaplatenie sumy 77,10 eur, predstavujúcej rozdiel medzi sumami 105,24 eur a 28,14 eur.

13. Nad bezprostredne nevyhnutný rámec dodal, že postup podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ v tomto prípade neprichádzal od úvahy, pretože tento sa vzťahuje na spotrebiteľské úvery, ktorých vrátenie je dohodnuté v pravidelných splátkach. Povolené prečerpanie sa nespláca pravidelnými splátkami, ale automaticky priebežným znižovaním debetného zostatku bežného účtu.

14. Aplikujúc § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., priznal okresný súd žalobcovi popri istine aj požadovaný úrok z omeškania vo výške 5% ročne od 05.08.2022 do zaplatenia, keďže žalovaná sa dostala do omeškania počnúc dňom 27.07.2022.

15. Pokiaľ ide o prevyšujúcu/zamietnutú čiastku, tá zodpovedá poplatkom za 9 „transakcií“ v celkovej sume 12,50 eur, poplatkom za 4 „upozornenia - debet“ v celkovej sume 60 eur, poplatkom za 33 „SMS notifikácií“ v celkovej sume 80 eur a poplatkom za „balík služieb“ (40 krát) v celkovej sume 175,80 eur.

16. Z uvedených poplatkov bol v zmluve (o povolenom prečerpaní) výslovne uvedený len poplatok za „upozornenie - debet“, aj to len v prípade, ak ide o to isté ako „zmluvná pokuta pri prekročení zostatku účtu po upozornení vo výške 15 eur“. K tomu, aby mohlo ísť o dôvodný nárok by pritom muselo byť zo strany žalobcu buď nesporne tvrdené, že žalovanú upozorňoval na prekročenie zostatku (a to celkovo 4-krát) alebo by tieto skutočnosti musel žalobca preukázať. Žalobca však v žalobe netvrdil, že by žalovanú (kedy a koľkokrát) upozornil na prekročenie limitu a tieto skutočnosti nepreukázal.

17. Dôvodom zamietnutia žaloby ohľadne týchto poplatkov (v celkovej sume 60 eur) je preto neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena.

18. Čo sa týka poplatkov za transakcie v celkovej sume 12,50 eur, poplatkov za SMS notifikácie v celkovej sume 80 eur a poplatkov za balík služieb v celkovej sume 175,80 eur, ktoré spolu predstavujú 268,30 eur, okresný súd žalobu v tejto časti vyhodnotil ako nedôvodnú preto, že tieto poplatky neboli dohodnuté, resp. uvedené, aspoň čo do svojho druhu, ani v jednej zo zmlúv.

19. Z pohľadu predmetu jednotlivých zmlúv, ide o poplatky spojené so zmluvou o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 31.05.2019, nakoľko v tejto zmluve bola zriadená služba SMS notifikácie a bolo v nej dohodnuté zriadenie a vedenie bežného účtu s platobnou kartou - teda služby a produkty, s ktorými sú spojené aj transakcie. V zmluve bolo uvedené, že banka si môže (teda nemusí) účtovať poplatky podľa Sadzobníka, s ktorým sa podľa zmluvy žalovaná oboznámila, avšak podľa č. III bod 5 tieto nie sú uvedené ako súčasť zmluvy (na rozdiel od VOP).

20. Každopádne žalobe by bolo na mieste vyhovieť len vtedy, ak by bolo v zmluve uvedené, že dojednané služby a produkty budú (nielen teda, že „môžu byť“) spoplatnené poplatkami a akými. Táto skutočnosť by potom mala podstatný vplyv na žalovanú ako priemernú spotrebiteľku pri jej rozhodovaní, či takúto zmluvu uzavrie alebo nie, resp. v akom rozsahu.

21. V danom prípade však žalovaná nemala ako vedieť, že s dojednávanými produktmi sú spojené poplatky a akého druhu. Inak povedané, ak by žalovaná napríklad mala vedomosť o poplatku za SMS notifikáciu, t.j., že za každú takúto SMS bude zakaždým platiť poplatok, tak by si túto službu prípadne zriadit nemusela.

22. Okrem toho, žalobca k žalobe pripojil prehľad transakcií s ich rozdelením na debetné a kreditné a v rámci debetných uviedol jednotlivé poplatky. Zároveň bol k žalobe pripojený aj Sadzobník poplatkov pre fyzické osoby (občanov) vo verziách účinných od 01.05.2019, od 01.06.2021 a od 01.07.2022. Ani na základe pripojených sadzobníkov však poplatky, tak ako sú uvedené v žalobe a listinnom doklade na č. I. 153 spisu neboli preskúmateľné, pretože je z nich možné jednoznačne určiť len výšku poplatku za SMS notifikáciu (od 01.05.2019 0,10 eur/SMS a od 01.06.2021, ako aj od 01.07.2022 1,50 eur/mesačne). Poplatky za transakcie, pokiaľ nie je uvedené o aké transakcie má konkrétne ísť, sa preskúmať nedajú a rovnako tak poplatky za balík služieb, pretože tento poplatok sa zrejme skladá z viacerých samostatných poplatkov, avšak nie je zrejme z akých. Pokiaľ by sa tieto poplatky snažil vymedziť súd, dotváral by skutkové tvrdenia žalobcu, ktorý vystupuje v tomto (spotrebiteľskom) spore v pozícii dodávateľa, teda „silnejšej“ strany sporu. Takýto postup súdu by bol nebol procesne správny.

23. Podľa takéhoto výsledku sporu možno konštatovať, že v spore bola úspešnejšia žalovaná, ktorej by jej podľa § 255 ods. 2 CSP náležala náhrada trov konania v rozsahu jej tzv. úspechu. Nakoľko sa však žalovaná konania žiadnou formou nezúčastnila a nevznikla jej ani žiadna poplatková povinnosť, súd jej náhradu trov nepriznal.

24. Proti tomu rozsudku, čo do výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšku, podal odvolanie žalobca a domáhal sa vyhovieť žalobe v celom rozsahu.

25. Namietal záver súdu, že nemá nárok na poplatky uplatnené v žalovanej sume z dôvodu, že neboli súčasťou zmluvy. Právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným sa totiž spravuje ustanoveniami Zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, Zmluvy o povolenom prečerpaní na účte a príslušnými Všeobecnými obchodnými podmienkami, Sadzobníkom poplatkov a Výveskou úrokových sadzieb, na ktoré zmluvy odkazujú a s ktorými sa žalovaná podľa svojich vyhlásení uvedených v záverečných ustanoveniach zmlúv, v celom rozsahu oboznámila. Poplatky, ktoré boli zaúčtované na bežnom účte žalovaného, sa týkali prevádzky bežného účtu.

26. Odvolateľ upozornil, že v zmysle § 31 ods. 4 zákona č. 492/2009 Z.z. o platobných službách sú neoddeliteľnou súčasťou rámcovej zmluvy obchodné podmienky o poskytovaní platobných služieb. V zmysle § 31 ods. 5 písm. d) predmetného zákona rámcová zmluva obsahuje o. i. informácie o poplatkoch a úrokoch. Zákon o platobných službách teda výslovne nestanovuje, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané.

27. Obdobne, ani zákon 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch nestanovuje, že všetky náležitosti zmluvy musia byť uvedené v jednom dokumente. Tento výklad potvrdil aj Rozsudok Súdného dvora z 9.11.2016 vo veci C-42/15 (Home Credit vs. Biróová), ktorý ustálil, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Uvedené znamená, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotreb. úveroch sú povinnou náležitosťou úverovej zmluvy, avšak nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach (ďalej aj ako „VOP alebo OP“) alebo Sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy, hoci smernica nebráni členským štátom, aby zakotvili povinnosť, že všetky dokumenty obsahujúce náležitosti zmluvy povinné v zmysle smernice, majú byť podpísané. V našich podmienkach uvedené znamená, že zákonom možno stanoviť, že aj VOP/OP/Sadzobník v prípade, ak obsahujú niektoré z uvedených povinných náležitostí zmluvy, majú byť podpísané. Každopádne, táto povinnosť by mala byť ustanovená v zákone o spotrebiteľských úveroch a nepostačuje, že tak ustáli súd

vo svojom rozhodnutí. Z uvedeného teda vyplýva, že VOP/OP/Sadzobník sú súčasťou úverovej zmluvy a klienta zaväzujú, aj pokiaľ ich klient nepodpísal.

28. Ohľadom nároku na účtovanie konkrétnej výšky poplatkov súvisiacich s vedením účtu, žalobca poukázal na úpravu v Sadzobníku poplatkov. V zmysle článku 1. VOP je Sadzobník dokument, ktorý obsahuje poplatky a odplaty za bankou poskytované produkty a služby, ako aj informáciu o aktuálnom obsahu služieb pre jednotlivé typy účtov. Sadzobník je neoddeliteľnou súčasťou VOP. Klient súhlas so zmluvnou dokumentáciou potvrdil svojim podpisom na zmluve, t.j. preukázateľne sa oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. Žalovaná po preštudovaní VOP, Sadzobníka poplatkov mohla zväziť, či hodlá vstúpiť so žalobcom do právneho vzťahu alebo nie a pretože so všetkými náležitosťami či už samotnej zmluvy, ako aj VOP, Sadzobníka poplatkov súhlasila, zmluvu dobrovoľne a slobodne uzatvorila.

29. Podľa odvolateľa súkromné právo, ako aj právny poriadok SR umožňuje, aby bola uzatvorená zmluva obsahom viacerých na seba nadväzujúcich listín. Je bežnou praxou v súkromnom práve, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú jej prílohy, prípadne všeobecné obchodné podmienky. Písomná zmluva môže mať neobmedzený počet častí, s ktorými zmluvné strany môžu prejavíť súhlas jedným podpisom, čo žiadny právny predpis nezakazuje; žiadne ustanovenie zákona nepredpisuje, kde má byť umiestnený podpis zmluvných strán. V podmienkach k zmluve (VOP, Sadzobník) sú upravené také práva a povinnosti zmluvných strán, ktoré sú nemenné s ohľadom na akéhokoľvek účastníka zmluvného vzťahu. Jedná sa o také dojednania v spotrebiteľskej zmluve, ktoré nemusia byť z povahy vecí dojednané individuálne. Poskytovanie vedenia účtu a služieb s tým spojených služieb je nepochybne hlavným predmetom plnenia pri Zmluve o bežnom účte. Poplatky za tieto služby sú potom jednoznačne cenou za tieto služby.

30. Žalobca zdôraznil, že žalovaná nielen počas súdneho konania, ale ani počas trvania zmluvného vzťahu ani raz nerozporovala transakcie uskutočňované na jej bežnom účte resp. ich nijako nespochybnila a rovnako nerozporovala ani druh a výšku poplatkov účtovaných na ľarchu účtu žalovanej za poskytovanie bankových produktov a služieb, ktoré boli súčasťou jednotlivých výpisov z účtu. V danej spojitosti poukázal na § 151 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. S ohľadom na uvedené došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie a zásady kontradiktórnosti súdneho konania, keď v rozpore s § 151 CSP súd skúmal tvrdenia žalobcu, ktoré neboli žalovaným spochybnené.

31. Pokiaľ súd považoval návrh za neúplný a nemal dostatočne za preukázané napr. upozorňovanie žalovaného na prekročenie zostatku (celkovo 4x) a konkretizáciu jednotlivých poplatkov (v rámci poplatkov za balík služieb a za transakcie), nič mu podľa odvolateľa nebránilo v tom, aby vyzval žalobcu na predloženie dôkazov resp. doplnenia skutkových tvrdení to v zmysle § 129 ods. 1 CSP prípadne § 150 ods. 2 CSP. Tento postup je procesne vadný a žalobcovi ním bola odňatá možnosť uplatňovať si procesné práva za účelom účinnej ochrany jeho práv. S ohľadom na to doplnil skutkové tvrdenia pôvodne uvedené v žalobe a označil ďalšie dôkazy.

32. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

33. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané subjektívne legitimovanou (neúspešnou) stranou sporu (§ 359 CSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 379 CSP (z tohto titulu nedotknutými ponechal nenapadnutý/samostatný výrok o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 77,10 eur s príslušenstvom) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario za použitia § 219 ods. 3 v spojení s 378 ods. 1 CSP) rozsudok okresného súdu v napadnutej časti potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

34. Neobstojí odvolateľom podsúvaná úvaha, v zmysle ktorej pasivita žalovanej fakticky znamená povinnosť súdu automaticky vyhovieť žalobe, resp. akceptovať akékoľvek tvrdenia žalobcu. Aplikácia procesného ustanovenia (žalobcom/odvolateľom akcentovaného) o nepopretých skutkových tvrdeniach je totiž typickou/relevantnou primárne pre štandardné sporové konanie, zatiaľ čo v súdnej veci ide o spor s ochranou slabšej strany (§ 290 a nasl. CSP), kde protektívny prístup okresného súdu (ktorý náležite nepristúpil k aplikácii procesnej domnienky/fikcie zjednodušujúcej pozíciu veriteľa/žalobcu) explicitne nachádza svoj legitímny základ v čl. 6 Základných princípov CSP. V zmysle predmetného ustanovenia majú strany sporu v konaní rovnaké postavenie okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu (aké postavenie je nepochybne dané i v súdnej veci).

35. Krajský súd tu upriamuje pozornosť odvolateľa na závery vyslovené Ústavným súdom SR v uznesení č.k. I. ÚS 246/2019-14 zo dňa 11.6.2019, kde (v súvislosti s odmietnutím ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej) Ústavný súd konštatoval, že pasivita protistrany (v podobe zanedbania povinnosti poprieť tvrdenia žalobcu) nemôže mať za následok priznanie akéhokoľvek (rozumej riadne netvrdeného a nepreukázaného) uplatneného nároku.

36. Obdobne je v osobitostiach súdnej veci neopodstatnená výtká žalobcu, že súd bol povinný postupovať v zmysle § 129 ods. 1 CSP a vyzývať žalobcu na doplnenie skutkových tvrdení. Žalobcom predložené skutkové tvrdenia totiž boli úplné z pohľadu všeobecných náležitostí žaloby (predmet sporu bol vymedzený dostatočným spôsobom), t.j. bolo možné o nich zo strany súdu konať (čo však/ale automaticky neznamená/neimplikuje dôvodnosť nároku), zatiaľ čo označené zákonné ustanovenie upravuje postup súdu (len) v prípade, že z podania vo veci samej nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo je neúplné alebo nezrozumiteľné.

37. Odvolateľ ale argumentuje, že v jeho prípade mal postup okresného súdu podľa dotknutého ustanovenia smerovať k odstráneniu nie nedostatkov obsahovej stránky jeho žaloby (ktorá takéto nedostatky nevykazovala), ale k odstráneniu „nedostatočnosti“ konkrétnych vyjadrení osvedčujúcich ním opísané rozhodujúce skutočnosti, ktorými žalobca preukazoval opodstatnenosť svojho nároku. To znamená k uneseniu bremena tvrdenia stranou sporu. Skutočnosť, či žalobca (ne)unesie bremeno tvrdenia, nachádza svoj odraz až v rozhodnutí vo veci samej. Je neprípustné vyzývať strany sporu na prezentovanie konkrétnych skutkových okolností v tom zmysle, že ak ich uvedú, potom preukážu nimi opísané rozhodujúce skutočnosti a môžu byť v spore úspešné. Takýto postup súdu, ktorého sa v konečnom dôsledku domáha i odvolateľ, by bol v hrubom rozpore s princípom kontradiktórnosti sporového súdneho konania, ako aj porušením ústavnej zásady rovnosti sporových strán. Úhrne potom možno konštatovať, že odvolateľ si zamieňa vecnú (ne)dôvodnosť žaloby s jej obsahovou (ne)úplnosťou. Inými slovami, účelom postupu súdu podľa § 129 ods. 1 CSP je odstrániť obsahovú neúplnosť žaloby, nie zabezpečiť, aby žalobca bol v spore (v plnom rozsahu) úspešný.

38. Nadväzane predstavujú všetky žalobcom dodatočne – t.j., až v štádiu odvolacieho prieskumu – prezentované tvrdenia/dôkazy, ktoré neuplatnil v konaní pred súdom prvej inštancie, procesne neprípustnými novotami v zmysle § 366 CSP. Nenapĺňajú totiž pojmové znaky žiadnej zo zákonných výnimiek v predmetnom ustanovení definovaných/vymedzených. Súčasne platí, že v danom konaní, ktoré je svojou povahou sporom s ochranou slabšej strany, len spotrebiteľ (§ 296 CSP) disponuje oprávnením predkladať alebo označiť skutočnosti a dôkazy mimo rámca sudcovskej a zákonnej koncentrácie.

39. Pokiaľ odvolateľ tvrdí, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky jej náležitosti musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, resp. že v okolnostiach danej veci sa právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou spravuje okrem zmluvy aj príslušnými Všeobecnými obchodnými podmienkami a Sadzobníkom poplatkov na ktoré zmluvy odkazujú a s ktorými sa žalovaná podľa svojich vyhlásení uvedených v záverečných ustanoveniach zmlúv, v celom rozsahu oboznámila, krajský súd primárne zdôrazňuje, že predmetná argumentácia nekorešponduje určujúcim záverom súdu prvej inštancie (body 15 – 17 tohto odôvodnenia), ktorých základom je konštatovanie, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno – „k tomu, aby mohlo ísť o dôvodný nárok by pritom muselo byť zo strany žalobcu buď nesporne tvrdené, že žalovanú upozorňoval na prekročenie zostatku (a to celkovo 4-krát) alebo by tieto skutočnosti musel žalobca preukázať. Žalobca však v žalobe netvrdil, že by žalovanú (kedy a koľkokrát) upozornil na prekročenie limitu a tieto skutočnosti nepreukázal“.

40. Inými slovami, rozoberanej odvolacej argumentácii chýba vecný súvis s dôvodom zamietnutia tejto časti žaloby (ktorým dôvodom v tomto prípade nie je „nedojednanie“ poplatkov/sankcií, ale nepreukázanie naplnenia hypotézy príslušných sankcií/poplatkov), preto nie je spôsobilá kvalifikovane dotknutú úvahu okresného súdu spochybniť/vyvrátiť.

41. Vo vzťahu k ďalším námietkam odvolateľa platí, že zákon o platobných službách neprestavuje (ako to tendenčne naznačuje žalobca) - vo vzťahu k normám spotrebiteľského práva – špeciálnu úpravu, ktorá by (z tohto dôvodu) vylučovala aplikáciu právnej úpravy ochrany spotrebiteľa, na ktorej (právnej úprave) je založená požiadavka individuálneho (§ 52 a nasl. OZ) a písomného (§ 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov) dojedania zásadných zmluvných ustanovení, medzi ktoré nepochybne úprava poplatkov patrí.

42. Niet preto legitímneho dôvodu upustiť od ustálených záverov aplikačnej praxe súdov, v zmysle ktorých majú všeobecné obchodné podmienky, tobôž Sadzobník poplatkov, slúžiť „len“ na bližšie vysvetlenie vzájomných povinností účastníkov zmluvy, či širších súvislostí poskytovanej služby, rozhodne však nemajú byť priestorom na kreovanie ďalšieho (fakticky) neobmedzeného množstva poplatkových povinností spotrebiteľa, resp. formulovanie tak významných náležitostí zmluvy, akými sú poplatky za poskytovanú službu. Tieto preto musia byť esencionálnou náležitosťou textu základnej zmluvy.

43. Prijatie argumentácie žalobcu o možnosti banky ľubovoľne vymedziť vo vlastnom sadzobníku akékoľvek poplatky a v akejkoľvek výške, odporuje základným princípom zmluvného vzťahu, k ochrane ktorého v prípade spotrebiteľa je vytvorený celý systém spotrebiteľskej právnej ochrany. Definovaním množstva poplatkov práve v spotrebiteľských vzťahoch klientov s bankami vznikajú situácie, kedy predmetom súdnych konaní sú nielen „základné“ poplatky, ale aj ďalšie na ne v podstate v nekonečnom slede sa nabaľujúce poplatky. Ide o neprijateľný diktát sankčných opatrení zo strany dodávateľa, ktorý nemôže požívať súdnu ochranu.

44. Nadväzne je správnym záver okresného súdu, že v okolnostiach posudzovanej veci absentuje kvalifikované zmluvné dojednanie, ktoré by zakladalo nárok žalobcu na uplatnené poplatky. Obsah Sadzobníka, je z tohto/určujúceho hľadiska právne irelevantný.

45. Na uvedenom závere nič nemení tvrdenie odvolateľa, že žalovaná (klient) bola s poplatkami oboznámená a priamo v zmluve o úvere bol zahrnutý (výslovný) odkaz na sadzobník. Navyše, ak tento predstavuje pomerne rozsiahly (niekoľkostranový) súbor najrozmanitejších ustanovení s množstvom právnických, či ekonomických/„bankových“ termínov, v ktorých je problematické zorientovať sa osobe znalej práva, nie je ešte priemernému spotrebiteľovi. Ide pritom o dokument formulovaný výhradne bankou bez akéhokoľvek vplyvu spotrebiteľa; či už v konkrétnom zmluvnom vzťahu alebo vo všeobecnosti.

46. Bez prehliadnutia nemôže ostať ani konštatovanie okresného súdu, že v zmysle zmluvy tvorili (aspoň v deklarovanej rovine) neoddeliteľnú súčasť zmluvy len všeobecné obchodné podmienky, nie Sadzobník. Fakticky teda žalobca chcel/mienil dosiahnuť uznanie Sadzobníka ako právneho titulu pre uplatnené poplatky na základe tvrdeného „oboznámenia sa“ spotrebiteľa s obsahom Sadzobníka, čo je absurdná a neakceptovateľná konštrukcia.

47. Pri plnom rešpektovaní žalobcom citovaných záverov Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 (Home Credit vs. Bíróvá) platí, že právnym základom toho, aby zmluvu tvorili viac dokumentov, resp. na seba naväzujúcich listín (t.j. v súdnej veci Sadzobník), je riadna (určitá) inkorporačná doložka (obsiahnutá v zmluve a presne definujúca „súčasť“ zmluvy), o absencii ktorej vo vzťahu k Sadzobníku v okolnostiach súdnej veci niet pochýb.

48. Opísané vo svojom súhrne viedlo odvolací súd k vysloveniu vecnej správnosti zamietajúcej časti meritórneho výroku.

49. Žalobca síce odvolaním napadol rozsudok okresného súdu v celom rozsahu, ale vo vzťahu k výroku o trovách prvoinštančného konania nevymedzil žiadnu konkrétnu námietku. Nadväzne, potvrdenie posudzovaného rozhodnutia v meritórnej časti, od ktorej je výrok o trovách konania priamo závislý, zakladá vecnú správnosť aj dotknutého bezprostredne podmieneného výroku o nároku na náhradu trov.

50. O nároku na trovy odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Odvolateľ – žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto mu vznikla povinnosť nahradiť protistrane odvolacie trovy v plnom rozsahu. Žalovanej však v súvislosti s predmetným odvolacím konaním žiadne trovy nevznikli. Z tohto dôvodu odvolací súd súhrnným výrokom nepriznal nárok náhradu trov žiadnej zo strán sporu.

51. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Dovolanie je podľa § 420 CSP prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolanie možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k niektorej z uvedených väd. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť zastúpenia advokátom neplatí v prípadoch uvedených v § 429 ods. 2 CSP.